

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 357. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715526400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

— Han har ingen Agtelse for mig, den Bonde-Frederik.

Da Bertel kom ind og saa Forstuens vaabenbehængte Vægge, tænkte han:

— Her maa nok lirkes smaat, for den gamle Brandmajor har jo et helt Lager af Sla'tøj.

Da han kom ind i Stuen, vilde han ønske, han var ude igen. Alle disse Billeder, de mørkefarvede Vægge og Draperier, den stærke Blomsterduft gjorde ham uhyggelig til Mode. Han turde knap følge Fru Cederhjelm's Opfordring til at tage Plads. Han havde ingen Tillid til den store polstrede Lænestol; syntes, at han maatte synke saa dybt ned, at han kunde kvæles derved. Han følte gyngende Grund under sig, da han endelig kom til Sæde. Nu kom han til at tænke paa sit egentlige Ærinde til Søsteren. Med sin sædvanlige Letsindighed havde han forstaaet at jage det fra sig, men nu var der ingen Redning mere. Da Fru Cederhjelm et Øjeblik gik ud af Stuen, drog han et dybt Suk og sagde:

— Ja, det er et Satans Ærinde jeg har til Dig, Alma . . . rent ad Helvede til!

Ved en pludselig Vision dukkede Billedet af den københavnske Stue, af hendes Broder Laurids, forhandlende med de to Prokuratorer, Dokumentbunkerne, hendes tankeløse evindelige Skriven under frem for Alma. Aa — at hun aldrig kunde blive fri for den skrækkelige Fortid!

Fru Cederhjelm kom igen, beklagede, at hendes Broder ikke var kommen hjem endnu og tilføjede:

— Maaske De har noget at tale med Deres Søster om?

— Ja, mildest talt, Deres Naadighed, sagde Bertel og sukkede dybt.

Da han var bleven ene med Alma, brast han i Graad, og Sveden sprak frem paa hans røde Pande. Han løftede sig op fra den store lave Lænestol og satte sig over Skrævs paa en Taburet, trak i sine Fingre, saa det knagede, og sagde halv højtideligt, halv ynkeligt:

— Ja, Alma! Jeg og Du vi har dog altid gjort Familien Ære, men det viser sig, at Laurids har baaret sig ad som en . . . mildest talt Skidrik, for jeg vil nødig sige Kæltring . . . og da navnlig mod Dig.

— Mod mig? Jeg har jo givet Afkald paa ethvert Krav. Det har Kaptejn Hald sikkert bragt i lovlig Orden.

Bertel rystede fortvivlet paa Hovedet: